

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **K. W.**,  
skazanego za czyn z art. 217 § 1 k.k. i in.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2024 r.,  
w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
kasacji obrońcy skazanego,  
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi  
z dnia 20 listopada 2023 r., V Ka 28/23,  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zgierzu  
z dnia 3 października 2022 r., II K 217/21,

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K. W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

K. W. został oskarżony o czyn z art. 197 § 2 k.k., a także o czyn polegający na tym, że w dniu 2 czerwca 2020 r. w Z. i w miejscowości P. uderzył trzy razy w twarz i raz z głowy w czoło S. M. oraz groził pobiciem, spaleniem pokrzywdzonego w aucie, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że

zostaną spełnione, który został przez prokuratora zakwalifikowany jako czyn z art. 217 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 3 października 2022 r., II K 217/21, K. W. został uznany za winnego czynu z art. 197 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu z art. 217 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Kary jednostkowe zostały połączone i jako karę łączną wymierzono K. W. rok i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Wobec oskarżonego orzeczono również zakaz zbliżania się i kontaktowania z pokrzywdzonymi, zasądzono od niego nawiazki na rzecz pokrzywdzonych oraz orzeczono o kosztach procesu. Wyrok zawierał także rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej współoskarżonego P. D.

Co do K. W. apelację wniósł jego obrońca, który zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości i podniósł zarzuty obrazy prawa procesowego, związane z postępowaniem dowodowym, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz – z ostrożności procesowej – rażącej niewspółmierności kary. Skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 20 listopada 2023 r., V Ka 28/23, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego K. W., który zaskarżył go w całości i zarzucił „rażące i stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., naruszenie przepisu prawa procesowego, to jest art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. – polegające na skazaniu K. W. za popełnienie przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego – występku z art. 217 § 1 k.k., pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela”. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Prokurator wskazał, że w dniu 21 stycznia 2021 r. prokurator referent wydał w tej sprawie postanowienie o objęciu ściganiem z urzędu

czynu prywatnoskargowego z art. 217 § 1 k.k. Postanowienie to znajduje się w aktach głównych, na karcie 157 i jest dotknięte uchybieniem w postaci oczywistej omyłki pisarskiej, dotyczącej daty w zapisie roku jego sporządzenia. Prokurator zauważył również, że obrońca skazanego nie podnosił zarzutu braku skargi w apelacji.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Argumentacja kasacji sprowadza się do tego, że czyn z art. 217 § 1 k.k. jest ścigany z oskarżenia prywatnego i mógł co prawda być objęty ściganiem przez prokuratora, czemu jednak prokurator powinien dać wyraz wydając stosowne postanowienie, czego w tej sprawie nie uczynił.

Obrońca wprost podaje w kasacji nieprawdę twierdząc, że postanowienie w trybie art. 60 § 1 k.p.k. nie zostało w tej sprawie wydane. Postanowienie o objęciu ściganiem czynu z art. 217 § 1 k.k. zostało wydane w postępowaniu przygotowawczym i znajduje się w aktach sprawy (k. 157). Zgodnie z jego treścią prokurator postanowił „objąć ściganiem w trybie publiczno-skargowym czyn z art. 217 § 1 k.k. popełniony na szkodę S. M.”. Tym samym prokurator dał wyraz temu, że obejmuje czyn polegający na naruszeniu nietykalności cielesnej ściganiem w trybie publicznoskargowym, a więc jednocześnie zyskał prawo do wniesienia co do niego aktu oskarżenia. W sprawie istniała zatem skarga uprawnionego oskarżyciela. Rzeczywiście, na co zwrócił uwagę prokurator w odpowiedzi na kasację, postanowienie to zawiera błędną datę roczną jego wydania, jednak uchybienie to trzeba traktować wyłącznie jako oczywistą omyłkę pisarską.

Uzasadnienie postanowienia o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej można by zakończyć w tym miejscu. Jedynie pokrótce i na marginesie można przypomnieć skarżącemu, że żaden przepis nie wymaga od prokuratora wydania postanowienia o objęciu ściganiem czynu prywatnoskargowego. Takie postąpienie jest pożądane, ale nie jest niezbędne. Dlatego też objęcie ściganiem czynu prywatnoskargowego przez prokuratora może mieć również formę dorozumianą i wyrażać się w dokonaniu przez prokuratora czynności procesowej, która będzie wskazywać na wolę objęcia ściganiem takiego czynu, np. wydanie

postanowienia o przedstawieniu zarzutów, wniesienie aktu oskarżenia do sądu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 grudnia 2021 r., III KK 396/21; z dnia 13 kwietnia 2021 r., IV KK 125/21, z dnia 17 czerwca 2015 r., V KK 64/15; z dnia 26 września 2007 r., IV KK 251/07). Nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że w tej sprawie nie wydano postanowienia w trybie art. 60 § 1 k.p.k. – jak wskazuje obrońca, który nie dostrzegł, że jednak zostało ono wydane – to czynności podjęte przez prokuratora w pełni pozwalałyby na uznanie, że w sposób dorozumiany objął on przedmiotowy czyn ściganiem. Informacja o tym, że doszło do naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego pochodzi już z jego pierwszych zeznań (k. 12), m.in. na skutek których prokurator przedstawił skazanemu zarzut m.in. o czyn z art. 217 § 1 k.k. (postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 23 lipca 2020 r. – k. 78), a następnie wniósł co do tego czynu akt oskarżenia (k. 203).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w tym przede wszystkim to, że wbrew wywodom kasacji zostało wydane przez prokuratora postanowienie o objęciu ściganiem czynu z art. 217 § 1 k.k., należało orzec w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]

[ms]